

Dzīvot līdz 100... Kāpēc gan ne?!

Ārstu biedrības prezidents PĒTERIS APINIS šai amatā pavadījis astoņus gadus, un, pateicoties viņa uzstājībai, neatlaidībai, esam sākuši gan mazāk smēķēt, gan veselīgāk ēst, gan vairāk kustēties. Un zini? Dakteris uzskata, ka latviešu sieviete mierīgi var nodzīvot pat 100 gadu. Jautājums – kā?

AGNESE: Par ko no paveiktā jums pašam vislielākais gandarījums?

PĒTERIS: Izdevies panākt, lai vairs nesmēķē kafējnicās, darbavietās un citur. Jā, 30 procenti joprojām smēķē, taču dara to mazāk nekā citās valstīs – vidējais Grieķijas smēķētājs nokūpina divas paciņas dienā, vidējais Latvijas smēķētājs – dažas cigaretes. Statistika liecina, ka arī alkohola patēriņš mazinās, bet tam gan vēl īsti nevaru noticēt. Arī ēst cilvēki sāk veselīgāk un vairāk kustas.

Ja runājam par Ārstu biedrību, tad esmu lepns, ka mums gada laikā izdodas noorganizēt 24 kvalitatīvas konferences, kuras vada Latvijas gudrākās galvas. Tāpat katru nedēļu rikojam apalā galda diskusijas ar ministriju pārstāvjiem, deputātiem un ārstiem par to medicīnas tēmu, kas tai brīdī ir aktualitāte. Piemēram, vakar runājām par alkoholu, šodien – par C hepatītu.

Gandarījums man ir par katastrofu medicīnas mācībām *Dzīvības cena*, ko

izdevās īstenot divus gadus pēc kārtas. Domāju, ka Zolitūdes traģēdijā glābšanas darbi no medicīnu puses nebūtu rītiņi tik raiti, ja pirms tam nebūtu bijušas šīs mācības Rīgas brīvostā. Šogad Daugavpilī inscenējam vilciena apgāšanos. Mācībās piedalījās Bruņotie spēki un robežsardze ar helikopteriem, ugunsdzēsēji, policija, pašvaldības policija, 25 ātrās palīdzības brigādes no visas Latvijas un vēl dažas no Lietuvas un Baltkrievijas, un to visu vadīja Ārstu biedrība. Domāju, mācības rīkot ir labāk nekā piedzīvot vēl vienu Zolitūdi un tur būt pilnīgi bezpalīdzīgiem.

Pirms diviem gadiem atgriezos žurnāla *Latvijas Ārsts* galvenā redaktora postenī. Vadīt šo žurnālu – tā man ir ļoti mīļa nodarbe. *Latvijas Ārstu* esmu pilnībā pārveidojis, un nu tajā vairs nav interviju, ceļojumu stāstiņu, ir vienīgi medicīnas informācija, kas var palīdzēt

PIETURZĪMES

- Dzimis 1958. gada 25. novembrī.
- Latvijas Ārstu biedrības prezidents kopš 2006. gada
- Bijušais Latvijas Veselības aizsardzības valsts ministrs.
- Žurnāla *Latvijas Ārsts un Pasaules Ārstu asociācijas* žurnāla *World Medical Journal* galvenais redaktors.
- 16 grāmatu un vairāk nekā 2000 publikāciju autors.
- Tevs 3 meitām.

domāta nevis ārstiem, bet tautas veselībai. Veselības informāciju dažādos portālos 90 procentos gadījumu balsta uz tura bagātinātāju un bezrecepšu zāļu reklāmas, līdz ar to elektroniskā saziņa melo. Uz katra stūra skan reklāma – lieto šīs tabletiņas, tad tev sirds darbosies labāk, bet, ja lietosi šīs, būs vesela prostata. Muļķības!

Ja par lielākiem plāniem, tad patlaban visvairāk mani uztrauc bērnu veselība. Mēs visi zinām, ka pēdējos gados nosiltinātas teju 600 skolas un bērnu dārzi, kas, protams, ir labi. Tikai neviens nav pievērsis uzmanību, ka līdz ar siltināšanu pilnībā pazudusi ventilācija – telpas vienkārši nevēdinās. Mūsu pētījumi liecina, ka siltinātas skolas klasē, kurā mācās 20 skolēni, stundas sākumā ogļskābās gāzes blīvums ir nedaudz virs normas, bet stundas beigās jau 4–5 reizes pārsniedz normu. Bet gaisa sastāvs tiešā veidā ietekmē bērna fiziskās un garīgās spējas, smadzeņu darbību, apgrūtināta mācību procesu. Bērni ātri kļūst miegaini, viņiem grūti koncentrēties. Meklējam risinājumu ar vecāku atbalstu veikt katrā skolā mērījumus, bet visur tur, kur skolas gaisa kvalitāte apdraud bērnu veselību, ceram ar pašvaldību palīdzību ko labot.

Man līdz šim nav izdevies atjaunot veselības mācību skolā, kā arī panākt,

Tāpēc viņam jānodod maksimāli daudz iespēju to darīt.

Kustēšanās palielina bērnu mācībspējas, uzlabo smadzeņu darbību. Jo vairāk bērnam fizikultūras stundu, jo labākas būs viņa sekmes. Pasaulē sevi pierādījuši svešvalodu mācīšanās kustībā. Proti, ja sporta stundas bērnam mācītu svešvalodā, šo valodu viņš bez liekas piepūles iemācītos ļoti ātri un neticami viegli.

Turklāt, ja bērnu līdz desmit gadu vecumam nepieradina pie kustībām, viņš, visticamāk, nekad nespēros.

Jums ir teorija, ka latviešu sievietes varētu nodzīvot līdz 100 gadiem.

Mierīgi! Piemēram, Japānā sieviešu dzīves reālais vecums jau pārsniedz 100 gadus. Japānas slimnīcās lielākoties ārstējas kundzītes šai vecumā, viņām operē vēzi, staro, dod ķīmijterapiju, veic trombu evakuācijas – japāņi nemēģina simtgadnieces norakstīt. Vīriešu gan slimnīcā maz, viņi jau agrāk nomiruši...

Arī latviešu sievietei nav nekāda iemesla nenodzīvot līdz 100 gadiem. Manai mammai ir 94 gadi, un ar smadzeņu rošību viss kārtībā, ar suni dienā nostaigā savus 6–8 kilometrus. Divas būtiskākās lietas, kas vajadzīgas cilvēkam, lai dzīvotu līdz 100 gadiem, ir tīrs gaiss un tīrs ūdens. Mums tas ir!

Trešā svarīgākā lieta būtu kustības, diemžēl ar tām latviešu sievietei ir tā,

”Lai dzīvotu līdz 100 gadiem, ir vajadzīgs tīrs gaiss un tīrs ūdens. Mums tas ir!

ārstam iemācīties ko jaunu. Man patīk rakstus pašam izlasīt, šo to pārbaudīt, tad šķiet, ka kļūstu mazliet gudrāks (*smejas*). Trešdaļu rakstu atmetu atpakaļ, tad diemžēl daļa kolēģu sapūšas.

Ja jūs vēlreiz ievēlēs par Ārstu biedrības prezidentu... Jums ir kādi plāni?

Ārstu biedrībā šādas tādas pārmaiņas vajadzētu. Pēdējos sešus gadus regulāri organizējam starpspecialitāšu jeb interdisciplināras konferences. Tajās uzstājas deviņi lektori, katrs par citu tēmu. Taču nu man ir sajūta, ka šis princips ir izsīcis, jāķer nevis deviņas tēmas, bet jāizskata viena un pēc iespējas plaši. Tāpēc nākamā gada pirmā konference būs veltīta onkoloģijai. Ceru, to filmēsim un ierakstīsim, lai ārsti, kas netiek uz konferenci, var to noskatīties mājas divānā sev ērtā laikā.

Vēl manos plānos ir izveidot modernu interneta vietni www.arsts.lv, kas

lai skolā tiktu ieviesta trešā un ceturta fizikultūras stunda. Kaut gan Izglītības ministrijas pretestība tam ir vienkārši graužoša un neizprotama.

Sievietes sāk kustēties tikai pēc 35 gadu vecuma

Kāpēc tik ļoti svarīgi, lai fizikultūras stundu būtu pēc iespējas vairāk?

Bērns nav mazs pieaugušais! To diemžēl nesaprot ne sporta skolotāji, ne vecāki. Kad bērns pirmoreiz sāk steberēt kājleļēm, mamma ir laimīga, tētis laimīgs, vecmammai vispār asaras birst. Taču, kad viņš divu gadu vecumā nevis steberē, bet sāk skraidīt kā bizamžurka, tad visi viņu apsauc – vai tu nevarētu mierīgāk, sēdi lūdzu, nu esi taču vienreiz mierā. Bet bērniem ir jākustas! Bērnam nav motivācijas sportojot pārvietoties no punkta A uz punktu B, bērnam ir dabiska tieksme kustēties.

kā ir. Meitenei kopš bērnības iepotē, ka kustības ir kaut kas sliktas un ka to dara tikai puikas. Turklāt meitenēm arī ir maz iespēju kustēties, visi sporta veidi paredzēti tikai puīšiem. Kādas tikai nav vīriešu basketbola, futbola, florbola un visādas citādas ligas! Meitenēm tādu līgu nav. Meitenēm skolā vecāki, skolas māsiņa un pat ģimenes ārsti trīs nedēļas no četrām izraksta zīmi par to, ka viņa nevar sportot, jo ir mēnešreizes vai iesnas. Es vēl nekad neesmu dzirdējies, ka mēnešreizes būtu kaut kas patoloģisks.

Līdz ar to meitenes tā pa istam sāk kustēties tikai pēc 35 gadu vecuma, kad sāk lēkāt pa baseinu, dejojot... Un tas ir labi, tikai žēl, ka viņas pazaudējušas 30 gadus kustībā.

Latviešiem ir klasika – Rūdolfa Blaumaņa *Skroderdienas Silmačos*. Tajā darbojas trīs it kā vecas sievas:

Pindaciša, Bebene un Tomuļmāte. Viena no viņām vēl ir meita (kalpone) un laiku pa laikam ebrejam nosper kādu *lakatīne*. Otrā vārdo, bet trešā jau iet uz pirtīņu pieņemt dzemdības, tas viss liecina, ka viņas ir jau stipri gados. Bet patiesībā šīs meitenes ir 42, 46 un 48 gadus vecas... Mūsdienās 42, 46 un 48 gadus vecas meitenes ir tikai meitenes, kas vēl domā par dzemdībām. Un galu galā 45–50 gadus vecai meitenei arī jāsaprot – kāda tur pensija Latvijas valstī! Es, piemēram, rēķinos vai drizāk ceru, ka dabūšu pensiju, kad man būs 70 gadu. Un tad beidzot realizēšu visus savus sapņus, ko man līdz šim nav izdevies.

Un kādi ir jūsu sapņi?

Kāpt Himalajos, doties uz Antarktīdu, pāriet pāri Āfrikai... Daži no maniem sapņiem ir ļoti vienkārši. Piemēram, esmu izdomājis, ka man ar laivu jānobrauc pa Japānu. Un pensijas vecumā sportošu katru dienu! Tagad ar to sportu nesanāk. Vakar, piemēram, no darba izgāju pulksten deviņos vakarā. Pēc tam nav vairs spēka paskriet. Labāk trešdienās, kad basketbola treniņš sākas pusdeviņos. Tad gan zobus sakodis jau

holesterīna līmeni vajadzētu noteikt reizi pusgadā, tas tiešām nemaksā dārgi.

Par sievietēm runājam... Katrai sievietei vajadzētu domāt par to, lai viņai ir savs personiskais ginekologs, nevis frizieris. Iespējams, arī frizieris ir būtisks, bet ginekologam tomēr vajadzētu būt pirmajā vietā. Ja tev ir pāri 50 gadiem, reizi gadā noteikti aizej pie okulista jeb acu ārsta un izmēri acu spiedienu, un brilles arī nēsā tādas, kā tev ieteicis okulists, nevis tirgo lielveikals.

Es teiktu – izvēlies savu ārstu un tici savam ārstam. Ja tu viņam netici, nomaini ārstu! Bet izvēlies tādu dakteri, ar kuru 10–15 minūtes gadā vari izrunāties vai nu klātienē, vai vismaz *skaipā*. Neko daudz jau nevajag, tikai lai viens zinošs cilvēks paskatās uz tevi un pamana, ja mugura galīgi šķība kļuvusi vai sievietes sākusī mazliet klibot. Normāls ārsts ļoti daudz par sava pacienta veselību var pateikt pēc viņa izskata vien.

Un nekādā gadījumā neklausieties tajās uztura bagātinātāju un bezrecepšu zāļu reklāmās, ko raida radio un televīzija! Nevienam no šiem uztura bagātinātājiem nebūtu jālieto. Nevienam!

meiteņu mūža garumu. Jā, amerikāņu *How do you do? O, super!* mums diezīn vai dotu kādu labumu. Taču nedaudz pozitīvāka domāšana gan mums noderētu. Patīk mums vai ne, Latvija ir 46. vai 48. vietā ekonomikas ziņā uz zemeslodes. Katram individuāli trūkst naudas, bet patiesībā esam nabagākie pie bagāto galda. Protams, ir, par ko raudāt, ja salīdzinām sevi ar vidējo norvēģi. Bet, ja salīdzinām sevi ar vidējo Bangladešas iedzīvotāju, kuram maksā dolāru par 12 stundu darba dienu...

Kārļonkulim pa ceļam paslīdēs kāja...

Un vīrieši, kas mums blakus? Vairums sieviešu apgalvo, ka vairs nav normālu vīriešu.

Par to kas man nav, ko teikt, par to lai stāsta profese Gunta Ancāne. Taču šeit vēlos aicināt – mīļās meitenes, aiztrieciet vīru reizi gadā pie urologa.

Atkal – aiztrieciet! Bet mums gribas, lai viņš pats apjēdz, ka jāiet pie ārsta. Lai nav stumdāms un bikstāms.

Tā nekad nenotiks. Nevienam vīrietis pats pie ārsta neies. Bet tā būtu mazākā bēda. Redz, vīrietim ļoti grūti ierobežot ēšanu, dzeršanu. Un tā iznācis, ka vīrieši strauji izmirst. Ja skatāmies uz Latvijas iedzīvotāju skaitu vecumā pēc 50 gadiem, tad uz trim sievietēm palikuši vien divi vīrieši. Trešdaļa mirst jau agrākā vecumā, bet, ja nemirst, zaudē potenci. Līdz ar to uz skolas salidojumu pārsvarā atnāk tikai septiņdesmitgadīgas meitenes un vēl Kārļonkulis. Un Kārļonkulis, kā jau vienīgais vīrietis, tai vakarā ir topā! Pēkšņi meitenes, kas Kārlim skolas laikā deva kurvīti, tagad būtu gatavas lietot viņu, cik vien spēj...

Tad vecumdienās tā ir nolemība būt vienai?

Tik traki nav, bet tuvu tam. Tā nu tas ir, ka vīriešu ar gadiem kļūst arvien mazāk un sieviešu konkurence pieaug. Es teikšu tā: precētai sievietei jau laikus jāsaprot, kas viņai ir būtiskāk – būt laimīgai vai informētai. Es ieteiktu būt laimīgai. Jo viņas taču zina, ka Kārļonkulim dzīves laikā kāja paslīd pa kreisi.

Ko tad darīt tām, kam tā Kārļa nav?

Gandrīz simtprocentīgi var apgalvot, ka Kārļonkulis laiku pa laikam piestaiģā pie sievas labākās draudzenes apēst pa kādai kotletei un vēl šo padarīt. Daba to ļoti precīzi regulē.

Ja pienāks tāda diena un jūs būsit šīs nosacītais Kārlis, kas ierodas uz skolas salidojumu un ap jums spietos klasesbiedrenes... Kuru no viņām izvēlēšities?

Kā jebkurš normāls vīrietis es ceru, ka klases Kārļonkolis būs kāds cits, jo manai paaudzes kārļonkoļa brīdis pienāks

” Jo vecāks vīrietis, jo jaunāks zaķis viņu var pavedināt.

pusastoņos dodos prom no darba, pusdeviņos esmu treniņā un jūtos lieliski.

Atgriezoties pie stāsta par sievietēm un dzīvošanu līdz 100 gadiem. Edam mēs labi un pareizi?

Nav nekāda pamata domāt, ka Latvijā iegādājamā pārtika būtu sliktāka nekā Skandināvijas valstīs vai Japānā. Nu varbūt vienīgi mēs joprojām par daudz lietojam sāli un cukuru. Toties valstiski sākam stipri ierobežot transtauksābes. Vispār vidējais latvietis nemaz nav muļķis. Viņš dzird, ko viņam saka, un ņem vērā, tāpēc, piemēram, sārūk gan kolas, gan enerģijas dzērienu patēriņš.

Mums, latviešiem, patīk liet dubļus sev uz galvas un teikt, ka visās jomās esam sliktākie, bet es par to neesmu īsti pārliecināts. Gadu no gada dzīvojam veselīgāk, un tas ir daudz veselīgāk nekā Dienvideiropas valstīs. Ja vēl mēs iemācītos regulāri izmērit asinsspiedienu un noteikt holesterīna līmeni...

Cik bieži tas jā dara?

Asinsspiedienu, ja vien tas līdz šim bijis normāls, vajadzētu pamērit vismaz reizi mēnesī, kā arī tad, ja sāp galva, bet

Bet krīla vai zivju eļļa?

Arī ne! Ja cilvēks četras reizes nedēļā ēd zivi, tad es neredzu ne mazāko iemeslu, kāpēc būtu jālieto krīla eļļa! Kam tā vajadzīga, ja var apēst laša gabalu?

Jā, bet vairums cilvēku četras reizes nedēļā nevar atļauties nopirkt lasi. Un daudzi nevar atļauties to nopirkt vispār.

Labi, nepērciet lasi! Nopērciet tirgū reņģītes un uzcepiet. Lai nevienam man nemēģina iestāstīt, ka tas ir dārgi, – tas izmaksā ap diviem eiro!

Ja cilvēks tiešām grib labu darīt veselībai, tad viņam galvenokārt jāēd zivtiņa vai putna gaļa. Bet tikai tāda putna, kas audzēts pašu sētā. Ja vērtējam, kura gaļa ir visveselīgākā, – kazas! Kaza, aita, gov – ja audzētas Latvijā, tad viss kārtībā.

Ir kas tāds, kas vēl varētu traucēt latviešu sievietei nodzīvot līdz 100 gadu vecumam?

Varbūt vienīgi psihoemocionālais stāvoklis. Mākam visu laiku radīt jaunus un jaunus satricinājumus, un tas, ka esam negatīvi savā būtībā, zināmā mērā noēd

septiņdesmit gadu pēc skolas beigšanas, proti, pēc gadiem trīsdesmit. Mums, vīriešiem, katram ir savi kritēriji, pēc kā izvēlamies sievietes, un es nevarētu apgalvot, ka pirmajā vietā ir intelekts un garīgs skaistums. Protams, tas nav mazsvarīgi. Tomēr doma par meiteni dziļākajā būtībā balstās uz instinktiem, funkcijām, kas ieliktas cilvēkā pirms miljoniem gadu. Cilvēka divas galvenās funkcijas ir saglabāt savu dzīvi un radīt pēcnācējus, un viņš dažādās formās šīs funkcijas arī realizē.

Vai taisnība, ka sieviete var pavadīt jebkuru vīrieti? Arī jūs...

Agrāk man gribējās pavadināt jebkuru sievieti (*smejas*). Zini, ir tā – jo vecāks vīrietis, jo jaunāks zaķis viņu var pavadināt.

Pilnīgi pieļauju, ka tādas meitenes, kura trīsdesmit gadu vecumā tev šķita ne tik ļoti interesanta, prototips tagad varētu pavadināt piecdesmitgadīgu džentlmeni bez jebkādam problēmām. Tikai ar savu jaunību... Pazīstu daudzus sava vecuma vīriešus, kas nupat kļuvuši par jaunajiem tētiem. No tā es saprotu, ka šīs stāsts darbojas. Citēšu savu draugu Dzintaru, kurš saka – man vienmēr patikušas jaunas meitenes, un es saprotu, ka katrā dzimšanas dienā šo meiteņu skaits palielinās.

viņa man vairs nestāsta, kas tieši tur rakstīts (*smejas*).

Novembra beigās Lauksaimniecības universitātes Veterinārā fakultāte svinēs 95 gadus – tā ir tikai pusgadu vecāka nekā mana mamma, kas šajā fakultātē par docētāju nostrādājusi 48 gadus. Māte ļoti rūpīgi gatavojas šim pasākumam. Viņa ilgi nav bijusi ne Jelgavā, ne fakultātē, mēs turp noteikti brauksim.

Piemīnējāt meitas. Zinu, ka divas iet jūs pēdās – kļuvušas par ārstēm.

Tā tas ir, viena meita strādā *Veselības centrā 4* par dermatoloģi, otra ir zobārste gan Stomatoloģijas institūtā, gan savā privātpraktē. Bet mūsu dzimtā pavisam ir 26 ārsti. Piemēram, mana māsiņa ir ginekoloģe Dace Matule, brālēns – pulmonologs Viesturs Šiliņš un tā tālāk.

Varbūt tā tikai man šķiet, bet daudzi man zināmi anesteziologi dzīvo pilnasinīgāk nekā citi, cenšas visu izmēģināt, izbaudīt, paspēt...

Ikdienā staigājot gar nāvi, mainās arī cilvēka psiholoģija. Tādēļ ir valstis, kurās reanimācijas nodaļā neļauj strādāt ilgāk par septiņiem gadiem. Nāve, kas visu laiku grozās tajā telpā, kur esi tu, liek padomāt par citām vērtībām dzīvē. Par to, kas tev vēl jāpaspēj, ko gribi redzēt, izbaudīt... Tāda ir dzīves realitāte – cilvēks piedzimst un nomirst. Piedzimst

Kur es dabūju kaut ko dvēselei? Mana garīgā maize ir tas, kas interesē mani, – žurnāla veidošana, kolēģu lekcijas, fotografēšana... Lasu daudz. Bet parasti tā ir profesionālā literatūra, daiļliteratūrai neatliek laika. Tai laiku atvēlu tikai lidmašīnā un tikai tad, ja ir ilgi pārlidojumi. Tā kā pats daudz rakstu, lielā mērā lasu tāpēc, lai izbaudītu citu cilvēku stilu, faktūru, domas asumu.

Bet raudam gan tu mani laikam neredzēsi. Jo vecāks vīrs, jo vairāk redzēts un mazāk emociju, jo uz visām lietām skaties kā uz realitāti.

Atšķirībā no Pētera Kļavas, kuram iespējamas citas dzīves, man tādu nav. Es piedzimu un nomiršu, citas dzīves man nebūs. Manā filozofijā nav Dieva un tam līdzīgu izklaižu. Baznīcā eju tikai tādēļ, lai apskatītos cilvēku veikumu – lielākoties visas baznīcas ir arhitektonisks brīnums.

Ir kāda vieta Jūrkalnē, kur stāvēt man vienmēr burtiski aizraujas elpa – ir sajūta, ka stāvu pasaules malā. Vai pasaulē ir kas tāds, kas pat jums spēj aizsist elpu?

Ja man tiešām patiek tas, ko redzu, ja mani tas aizkustina, es izvelku savu profesionālo fotokameru un šo mirkli piefiksēju. Pāris reizi dzīvē esmu veidojis izstādes. Vai es šo iemūžināto mirkli kādreiz vēlreiz paskatos? Varbūt...

Kā skatupunktu es mīlu Rīgu. Labprāt bildēju industriālu pilsētu, arhitektūru, jo man patiek, ja fotogrāfijā var sajūst ritmu. Starp citu, mana bilde bija pie sienas bijušā premjerministra Valda Dombrovska kabinetā. Katrs premjers tur saliek kaut ko pēc savas gaumes. Dombrovskim tur bija četras gleznas un – neticēsiet – mana fotogrāfija. Turklāt fotogrāfija, kurā redzamas sliedes, vadi un tālumā Rīgas torni. Fotogrāfija, kurā jūtam ritms, istā dzīve.

Un kāpēc Jūs atteicāties no Ministru kabineta Goda raksta?

Neviens man šo godarakstu nav devis, tātad es ne no kā neesmu atteicies. Es izlasīju Veselības ministrijas penterējumu, ka es esot to godarakstu nepelnījis, jo orientēšanās sports manā vadībā 2007. un 2009. gadā kļuvis par populārāko sporta veidu Latvijā. Un vēl dažas blēņas. Bet patiesībā brīdis, kad Ministru kabinets sāk dāļāt Goda rakstus opozīcijas līderiem, ir farss vai tukši glaimi. Tas izskatās pēc uzpirkšanas mēģinājuma – nu neraksti, lūdzu, visu, ko tu par mums domā. Un otrādi – ja es paņēms šādu papīriņu, es arī varbūt jutīšos pieradināts. Visi pēdējie Veselības ministri jau mēģinājuši man kaut kādus papīriņus rāmītī pasniegt. Ceru, ka viņiem ministrijā ir kāda nagliņa, kur tos saspraust.

”Manā filozofijā nav Dieva un tam līdzīgu izklaižu.

Buktētas bikses uzvelku reizi mēnesī

Piemīnējāt savu mammu. Kurš par kuru tagad rūpējas – jūs par viņu vai viņa joprojām par jums?

Par mammu rūpējas Duksis. Viņi dzi-vo divatā, un tāpēc starp viņiem valda īpašas attiecības. Viņi trīs vai četras reizes dienā viens otru ved pastaigā. Ja mamma saka, ka viņai reibst galva, tad es norādu, ka viņa todien par maz stāigājusi un jāiet vēl kāds divu kilometru aplis. Mani neaizkustina runas par galvas reibšanu.

Un cik bieži jūs tiekaties ar mammu?

Reizi dienā iebraucu pie viņas, apskatos, ko viņi abi pa dienu sadarījuši. Mūsu ģimenē nav nekāda jūtinašanās, sarunas. Ja netieku es, pie mammas ieskrien kāda no meitām. Mammai parasti aiznesu žurnālus, kuros viņa citīgi pasvitro svarīgākās vietas. Paldies Dievam,

jauns, nomirst vecs. Piedzimst vesels un nomirst slims. Piedzimst demokrāts, nomirst konservatīvs. Piedzimst gaļēdājs un nomirst, ja ne veģetārietis, tad tuvu tam.

Vai ir reizes, kad ļaujaties emocijām?

Tikai lai sakliegtu uz darbiniekiem vai agresīvi izrunātos Saeimā vai Ministru kabinetā. Pēdējos gados esmu bijis vienīgi vadītājs un ļoti labprāt sakliedzu uz kādu, kas nav izdarījis savu darbu.

Bet jūs arī iespējams aizkustināt? Skatoties filmu, klausoties koncertu...

Es neskatos filmas, neeju uz kino, un man mājās nav televizora. Es arī neeju uz teātriem un koncertiem. Un arī uz prezidentā pieņemšanām un citiem tāda veida pasākumiem neeju, buktētas bikses uzvelku labi ja reizi mēnesī. Nepatīk man griezt lentītes. Mēģinu strādāt deviņas līdz divpadsmit stundas dienā un pēc iespējas vairāk kustēties. Man nav laika darīt vēl ko citu.